

BALADA MALOSTRANSKÁ

Branou prošel chudý vandrovník,
 mladý, as dvacetileté hoše.
 Přešel Prahou k Kamennému mostu,
 uprostřed dál nemoh, mdlo mu hostu,
 5 na zídku se opřel o uzlíček.
 Pohlíd vzhůru k svatojanské soše,
 smeknul čapku, pohladil si vlasy:
 „Svatý Jene, ty máš zlaté časy!
 Stojíš tu tak klidně ve své slávě,
 10 za dne lidé všichni pozdravují,
 navečer ti lampy upravují —
 já pak do únavy po únavě
 bloudím světem ode města k městu,
 kropím potem kamenitou cestu,
 15 tvrdý kámen venku, tvrdý v Praze —
 svatý Jene, ty se tu máš blaze!“

Svatý Jan naň nějak mrzut shlídne,
 jako by měl na svět s kopečku,
 skoupych s úst pak splyne málo vlídné:
 20 „To se tuze mylíš, holečku!
 Já tu ovšem zcela pěkně stojím,
 ale ty bys nechtěl stát tu spolu —
 vždyť já se ti věru někdy bojím
 ohlédnout se vpravo k břehu dolů!
 25 Všechny malostranské hezké holky
 perou v řece punčochy, podolky,
 bílé nožky v chladné vodě máčí,

sukničky si do kolenou stáčí,
a jak ku řece se nahýbají,
bílá ňadra se jim kolíbají —
hledím — trnu se zrakem upjatým —
aby čert byl na mostě pak svatým!“

Ta první

Co to vzdychá, heká, kašle
po ouvoze?

Jede svatba, starý s starou
v krytém voze.

5 Ona na hlavě má čepec
 samou mašli,
by ji mezi babicemi
 kněží našli.

10 On zas v spodkách flanelových,
 v zimní čubě,
kolem hlavy rozmarýnu,
 citron v hubě.

Ta druhá

Holka se kaboní, začasto zavzdychá,
a on jen chvílkami dýmku si rozdmychá.

„Každý hoch holce své ňáký dá prstýnek,
nějaký řetízek, pěkný v něm kamínek!“

5 „ „Prstýnky, kamínky, samé jen mámení,
slunce je ve světě nejdražší kamení.
Prosím všechny svaté: Sundejte je s nebe!
Až to udělají, okrášlím jím tebe.“ “

10 „Města by zvrátili, krámy by vybili,
aby si holku svou klenotem zdobili!“

„ „Bodejt by všechny ty protivné oškleby
neměly šperků a klenotů potřebí!
Ach to mne tak bolí, proto nemám spaní,
že ty nemůžeš být ještě hezčí ani!“ “

Kdys Filištýny napad vztek,
že Židů král jim něco řek:
„Ne — ne! to nesneseme —
no — my jim nařežeme!

5 Však kde je milý obr náš,
šestiloketní Goliáš?
Bez něho přec to nejde —
ať na radnici vejde!

Vždyť při muzice vytlouk ves,
10 a kdysi vola v pěsti nes,
ba spral i Herkulesy —
ach Goliáši, kde jsi!?”

„Zde jsem,“ řek na to Goliáš,
15 „a smluvíme-li se, jsem váš,
když deset tisíc dáte,
mne na ty Židy máte.“

Tu měli radost velikou,
hned odevřeli kasu svou
a dali baculatých
20 mu 10.000 zlatých.

On groše do pasu si šoup
a bručel: „To jsem levný troupl!“
Pak nahlas řekl: „Pojďme
a krále Saula shodme.“

25 Tak šli. A přešli země prut,
až došli zrána země Júd,

a armády pak obě
tu stály proti sobě.

30 Zde vrch, tam vrch, a obapol
se rozpínají stany kol —
a obr s vrchu dolů
již sstoupá do údolu.

Měď na lebce a v mědi hnát,
meč vážil centnýř akorát
35 a nad košilí z kmentu
měl krunýř na pět centů.

Ha! šla to z něho hrůza, hu!
on rozkřik se jak bůvol tu
a smál se, strach jich vida,
40 i dělal na ně žida.

A v souboj s posměchem je zve:
„Vy breptové, vy maušlové,
já mžikem, na mou věru,
vás Židy všechny speru!“

45 Král Saul se strachy třepetal,
a po táboru hlásit dal,
kdo odhodlá se k boji,
že dá mu dceru svoji.

To slyšel David pastucha
50 a vesel zvolal: „Chachacha! —
jen co si phrak svůj nabhím,
já hned then obr zabhím!“

Již prak a hůl svou v údol nes,
tu obr zařval: „Což jsem pes,
55 že ty jdeš na mne s holí?“
Však David: „Phočkhaj — bholí!“

Hned kamenem ho v čelo flek,
a obr padnul, už jen hek
a více nezamuknul,
60 jen ještě rukou cuknul.

A David do týlu ho ťal,
pak useknutou hlavu vzal,
vzal pás si obrův k tomu,
a šel si zase domů.

65 Filišťtí do bot práskali
a Židé hopsa skákali,
a do kolen se plácali,
a ženy kolem jásaly:
„Král Saul vzal na se tisíc,
70 však Dhavid *dheset thise!*“